FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 12. september 2002 [1]

1. Under nærværende appelsag har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber nedlagt påstand om ophævelse af den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 10. februar 2000, Nederlandse Antillen mod Kommissionen [2], hvorved Retten annullerede forordning (EF) nr. 2352/97 [3] og (EF) nr. 2492/97 [4] vedrørende indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier [5].

2. Kommissionen gør gældende, at Retten har begået en retlig fejl, idet den erklærede søgsmålene, der var indledt af De Nederlandske Antillers regering, for egnet til realitetsbehandling. Efter Kommissionens opfattelse er denne myndighed hverken individuelt eller umiddelbart berørt af de omtvistede forordninger og har i øvrigt ikke godtgjort nogen søgsmålsinteresse. Subsidiært bestrider Kommissionen at have begået en retlig fejl i forbindelse med vedtagelsen af de omtvistede forordninger.

3. Nærværende sag kan sammenholdes med dommen af 22. november 2001 i sagen Nederlandse Antillen mod Rådet [6]. I denne sag havde jeg netop fremført grundene til, at Retten efter min mening i den appellerede dom havde begået en retlig fejl, da den fandt at kunne realitetsbehandle de sager, som De Nederlandske Antillers regering havde anlagt til prøvelse af Kommissionens forordning nr. 2352/97 og nr. 2494/97 om indførsel af ris med oprindelse i OLT [7].

4. Mit forslag blev fulgt af Domstolen, der under henvisning til sin traditionelle fortolkning af begrebet »fysiske eller juridiske personer, der er individuelt berørt« i artikel 230, stk. 4, EF's forstand [8], afviste søgsmålet fra De Nederlandske Antillers regering fra realitetsbehandling. Den fulde ordlyd af denne doms præmis 64, 67 og 70-77 fortjener at blive citeret.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Forenede sager T-32/98 og T-41/98, Sml. II, s. 201 (herefter »den appellerede dom«).

3 — Kommissionens forordning af 27.11.1997 om særlige foranstaltninger for indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier, EFT L 326, s. 21.

4 — Kommissionens forordning af 12.12.1997 om udstedelse af importlicenser for ris henhørende under KN-kode 1006 med oprindelse i de oversøiske lande og territorier som led i de særlige foranstaltninger, der blev indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97, EFT L 343, s. 17.

5 — Herefter »OLT«.

6 — Sag C-452/98, Sml. I, s. 8973.

7 — Jf. mit forslag til afgørelse i den nævnte sag, Nederlandse Antillen mod Rådet (punkt 99-113).

8 — Jf. dommen i sagen Nederlandse Antillen mod Rådet (præmis 60-77).

5. Domstolen bemærkede:

»64 Det bemærkes [...] at den almene interesse, som et OLT som den enhed, der er kompetent med hensyn til spørgsmål af økonomisk eller social art inden for sit område, kan have i at opnå et gunstigt resultat for dette områdes økonomiske velfærd, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at betragte dette OLT som værende berørt i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand af bestemmelserne i [den omtvistede] forordning [...] og så meget mindre som værende individuelt berørt af forordningen.

[...]

67 [...] [D]en omstændighed, at Rådet eller Kommissionen i medfør af særlige bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til følgerne af den retsakt, som de påtænker at vedtage, for visse personers situation, kan være egnet til at individualisere disse [...]

[...]

70 Det fremgår imidlertid af dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen [dom af 17.1.1985, sag 11/82, Sml. s. 207], at konstateringen af denne forpligtelse ikke er tilstrækkelig til at bevise, at disse OLT og disse virksomheder er individuelt berørt af disse foranstaltninger i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.

71 Efter at Domstolen således i den nævnte doms præmis 28 havde fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at tilvejebringe oplysninger vedrørende de skadelige virkninger, som dens beslutning muligvis kunne have for den pågældende medlemsstats økonomi såvel som for de berørte virksomheder, antog den på ingen måde blot på grundlag af denne konstatering, at alle de berørte virksomheder var individuelt berørt i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand. Den fandt tværtimod, at kun de virksomheder, der allerede havde indgået kontrakter med opfyldelsestermin inden for den periode, hvor den omtvistede beslutning var gældende, og hvis opfyldelse helt eller delvis blev forhindret af denne, var individuelt berørt i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand [...]

72 Det følger af det anførte, at konstateringen af, at Rådet, for så vidt som

omstændighederne ikke var til hinder derfor, på tidspunktet for vedtagelsen af [den omtvistede] forordning [...] skulle tage hensyn til de skadelige virkninger, som denne forordning muligvis kunne have for de pågældende OLT's økonomi såvel som for de berørte virksomheder, på ingen måde fritager De Nederlandske Antiller fra kravet om, at de skal bevise, at denne forordning rammer dem på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre.

73 Den omstændighed, at De Nederlandske Antiller eksporterede langt den største mængde ris med oprindelse i OLT til Fællesskabet, adskiller dem herved ikke fra alle andre OLT. For selv om påstanden om, at beskyttelsesforanstaltningerne i henhold til [den omtvistede] forordning [...] ville have store socio-økonomiske konsekvenser for De Nederlandske Antiller, skulle vise sig begrundet, står det dog fast, at forordningen har lignende konsekvenser for de andre OLT.

74 Den i nærværende sag omhandlede økonomiske virksomhed, nemlig virksomhed med forarbejdning inden for OLT af ris med oprindelse i tredjelande, er en erhvervsmæssig virksomhed, der når som helst kan udøves af en hvilken som helst erhvervsdrivende inden for et hvilket som helst OLT. Der findes også forarbejdningsvirksomheder for ris i andre OLT end De Nederlandske Antiller, nemlig på Montserrat og Turks- og Caicosøerne. En sådan økonomisk virksomhed kan derfor ikke adskille De Nederlandske Antiller fra alle andre OLT.

75 Når henses til det ovenfor anførte, har De Nederlandske Antiller ikke bevist, at de var ramt i deres retsstilling på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem.

76 Da de ikke har bevist, at de er individuelt berørt af [den omtvistede] forordning [...], er det ikke nødvendigt at

undersøge, om de rammes umiddelbart af den nævnte forordning.

77 Under disse omstændigheder må sagen afvises.«

6. Eftersom denne begrundelse fuldt ud kan overføres på nærværende sag, foreslår jeg Domstolen at ophæve den appellerede dom, at træffe den endelige afgørelse i sagen og at afvise de sager med påstand om annullation af forordningerne nr. 2352/97 og nr. 2494/97, der var anlagt af De Nederlandske Antillers regering.

7. I retsmødet opfordrede De Nederlandske Antillers regering Domstolen til at følge Rettens argumentation i dommen af 3.5.2002 i sagen Jégo-Quéré mod Kommissionen [9]. I denne dom fandt Retten, at den snævre fortolkning af begrebet »fysisk eller juridisk person, der er individuelt berørt« i artikel 230, stk. 4, EF's forstand, burde tages op til fornyet overvejelse. Retten fastslog, at »med henblik på at sikre borgerne en effektiv retsbeskyttelse, skal en fysisk eller juridisk person anses for at være individuelt berørt af en almengyldig fællesskabsbestemmelse, som berører ham umiddelbart, hvis den pågældende bestemmelse utvivlsomt og aktuelt påvirker hans retsstilling ved at begrænse hans rettigheder eller pålægge ham forpligtelser. I den forbindelse er det ikke relevant at tage antallet af og situationen for andre personer, der ligeledes er eller kan blive berørt af bestemmelsen, i betragtning« [10].

8. Denne argumentation blev imidlertid forkastet af Domstolens plenum ved dom af 25. juli 2002 i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet [11], der blev afsagt efter Rettens ovennævnte afgørelse.

9 — Sag T-177/01, Sml. II, s. 2365.

10 — A.st., præmis 51.

11 — Sag C-50/00 P, Sml. I, s. 6677.

Forslag til afgørelse

9. Jeg foreslår herefter Domstolen at:

— ophæve den dom, der blev afsagt af Retten i Første Instans den 10. februar 2000 i sagen Nederlandse Antillen mod Kommissionen (forenede sager T-32/98 og T-41/98)

— afvise sagerne om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2352/97 af 27. november 1997 om særlige foranstaltninger for indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier og (EF) nr. 2494/97 af 12. december 1997 om udstedelse af importlicenser for ris henhørende under KN-kode 1006 med oprindelse i de oversøiske lande og territorier som led i de særlige foranstaltninger, der blev indført ved forordning nr. 2352/97 og

— pålægge De Nederlandske Antiller at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagens behandling ved Retten.